

Akte I

2011. Syrië. Het is de Arabische Lente en mijn nonkel en ik bidden voor een laatste keer. Hij valt in slaap en begint te snurken.

Normaal gezien valt dit ding naar beneden voor de tijd. Het heeft een basis dat het onstabiel maakt... Ik kan niet beginnen voor het valt.

Akte II

2013. Mijn vader skypeet met zijn broer. Een kogel slaat in door het raam.

Vooraleer ik verder ga wil ik jullie graag vertellen dat de enige waarheid in dit verhaal is dat mijn naam Amer Kabbani en Amer Kabbani is... Elk dag kom ik naar dit puin en vind ik noodberichten. Het lijkt alsof iemand ze heeft weggegooid waardoor ze nu drijven op deze zee van puin.

Akte III

2020. Barcelona. Mijn werkplaats. Amer Kabbani gebruikt dit materiaal voor een nieuwe voorstelling genaamd RUNA. Hij vraagt zich af of je de herinneringen van een vreemdeling kan reconstrueren met enkel en alleen noodberichten. Hij gebruikt deze muziek om te werken.

Amer: Wil je me nog eens helpen?

Persoon: Ja, natuurlijk.

Amer: Dankjewel. Kom hier. - *Persoon staat recht en gaat naar Amer. Amer kijkt naar het bericht.* - Hoe heet je?

Persoon: Sofía.

Amer: Aangenaam. Hoe gaat het met je?

Persoon: Het gaat prima, dankjewel.

Amer: Dit bericht is van jou, toch? – *Amer geeft haar het bericht.* – Mijn naam is Amer, maar als kind noemden ze mij Aladino. Die bijnaam kreeg ik niet alleen omdat ik op Aladdin lijk, maar ook omdat ik altijd probeerde aan de realiteit te ontsnappen, vliegend op een magisch tapijt. Maar uiteraard werkt het niet zo. Mijn tapijt is niet magisch... Leef jij liever in de realiteit of ontsnap je er liever aan?

Persoon: Dat hangt ervan af. Soms leef ik in de realiteit en soms ontsnap ik. Ik weet het niet.

Amer: Ach, ik ben erg blij dat je hier nu bent, dat je voor me staat, zodat ik je mijn excuses kan aanbieden. Het spijt me. Het spijt me zo dat we je niet konden vinden. Ik beloof je dat ik mijn uiterste best zal doen om de oorlogen te stoppen. Beloofd. Dankjewel om hier te zijn en mij gezelschap te houden.

Persoon: Nee, jij bedankt.

Amer: Tot ziens.

Persoon: Tot ziens.

Akte IV

2023. Miramiro Gent. Ik heb mijn vriendin Joanna gebeld. Ze is zangeres. Ik heb haar mijn verhaal verteld. Ze stelde voor dat de anonieme stem een meisje zou zijn dat de oproep tot het gebed wilde zingen in de moskeeën, een zang die normaal alleen door mannen wordt gedaan. Toen dachten we dat het een goede opener voor de voorstelling zou zijn.